

[J. R. Poulsen.]

foranstaltninger at sikre Kornproducenterne i det mindste Produktionsprisen, thi dette er ikke blot et Landbrugs-, men ogsaa et Samfundsspørgsmaal af største Betydning. Til Støtte herfor kan jeg anføre, at det i en Betænkning fra Kornkommissionen i Genève udtales, at da Kornet er den økonomiske Bygnings Fundament, er den Krise, som har ramt Kornet, Skyld i hele Landbrugs-krisen. Det er maaske for vort Lands Vedkommende lidt for meget sagt, men jeg vil dog pege paa, at 45 pCt. af Danmarks Jord dyrkes med Korn. Enhver vil derfor kunne forstaa, at Landets Økonomi ikke kan bære, at denne Produktion ikke snarest muligt bliver rentabel.

Der blev kort før Paaske til Medlemmerne af Rigsdagen omdelt en Pjece udarbejdet af Landbrugernes Sammenslutning; den maa altsaa være i Regeringens Besiddelse, og jeg skal anmode den høje Regering om at lægge de i denne Pjece fremsatte Tanker til Grund for en fremtidig Kornordning. Den Basis, hvorpaa Beregningerne i Pjecen hviler, er solid, og det gælder i øvrigt med Hensyn til alle de i Pjecen omhandlede Forslag.

Regeringen maa ikke fristes til at tro, at Virkningerne af det sidste Kriseforlig vil være tilstrækkelige til Landbrugets økonomiske Ophjælpning. Efter alt at dømme vil Landbrugets Forrentningsprocent for indeværende Regnskabsaar antagelig komme til at ligge omkring $\div 2$, og skal Landbrugets Udøvere for Fremtiden kunne have en blot nogenlunde menneskeværdig Tilværelse, vil det vise sig, at Landbrugets Nettooverskud maa forhøjes med ca. 300 Mill. Kr., hvilket udkræves, saafremt den i dansk Landbrugsvirksomhed bundne Kapital, der andrager ca. 5 Milliarder Kr., skal kunne naa en Forrentning med den Rentesats af 3 à $3\frac{1}{2}$ pCt., som Rigsdagens politiske Venner nu er blevet enige om at anse for passende. Naar Regeringen har faaet Overblik over, hvor meget eller hvor lidt Kriseforliget vil gavne Landbruget, vil et simpelt Regnestykke kunne overtøye den om, hvor meget der ad anden Vej maa tilflyde det nødstedte Landbrug, for at dets Balance kan forbedres med de forannævnte 300 Mill. Kr.

Tiden til Handling maa nu være inde, ja, har allerede længe været inde, og jeg tror ikke, at den højtærede Landbrugsminister kan siges at være nogen kyndig Fagminister, hvis han undlader nu at tage energisk fat. Efter de seneste Meddelelser fra England maa man formode, at der fore-

staar en snarlig Kontingentering af vor Smørekseport til England; jeg vil derfor gerne spørge, om Regeringen har tænkt over dette Spørgsmaal, og hvilke Linier man agter at følge, naar Smørekontingenteringen er blevet en Realitet.

Jeg skal endvidere minde Regeringen om, at den i Henstandsloven fastsatte Termin for Restancernes Afvikling, saa vidt det allerede nu kan skønnes, foreløbig maa udsættes 1—2 Aar, da det selv med en snarlig Konjunkturopgang vil være umuligt for Landmænd med saadanne Restancer at opfylde deres Forpligtelser efter Henstandsloven ved Siden af de ordinære. Med det Kendskab, jeg har til Landbrugets økonomiske Stilling, staar det mig klart, at et meget stort Antal Landmænd vil faa meget vanskeligt ved, ja, for største Delen umuligt vil kunne klare Juni Termin til Forfaldstid, selv om Svinepriserne nu er gode, hvilket man jo i øvrigt ikke kan takke Rigsdagen for.

Jeg haaber, at den Landbokommission, til hvilken disse Spørgsmaal formodentlig skal henvises, vil være saa fordomsfri ikke alene at overveje den af L. S. udgivne Pjece, men ogsaa at tilkalde en eller to af de Mænd, der har udarbejdet den, og som kan forklare den nærmere for Landbokommissionen, forklare, hvad det arbejdende Landbrug ønsker paa disse Omraader. Rundt om i Landet venter Landbrugets Kvinder og Mænd paa en virkelig Lysning. De har for Tusinders Vedkommende i de sidste 2 Aar med Ængstelse og Frygt set Fremtiden i Møde. De forstaaer ikke, at de midt i deres Rigdom paa Varer og trods ihærdigt Arbejde stadig er ude af Stand til at opfylde deres økonomiske Forpligtelser. De haaber paa, at Rigsdagen vil vedtage Love, som kan give Varerne en forøget Pengeværdi paa Hjemmemarkedet, og jeg retter under Henvisning hertil den indtrængende Anmodning til den høje Regering og Rigsdag for disse Menneskers, disse trofaste Slideres, disse gode Samfundsborgeres, ja, for hele Landets Skyld: læg nu Partibrillerne til Side og lad Haabet opfyldes!

Vi Landbrugere forlanger kun en saadan Løn for vort Arbejde, at vore Medborgere betaler den Pris, som det koster os at producere vore Varer, og dette vil ingen i eller udenfor Rigsdagen kunne kalde et uretfærdigt Krav.

Jeg vil slutte med at udtale Haabet om, at der, naar Rigsdagen igen holder Møde, maa være Forslag at drøfte, som virkelig har Betydning for dem, der dyrker den danske Jord.